

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

יומא דף נ.

פר יוה"כ האם הוא חטאת ציבור או יחיד או שותפים, ומה דינו באופנים דלהלן?

מה דינו?	מת הכה"ג	אבד ¹	עשה תמורה	טהרה ²
קרבת יחיד	הפר למיתה ³	הפר למיתה	ספיקא דר"א ⁴	צריך לחזור
קרבת ציבור	הפר כשר	הפר כשר	אינו עושה	אין צריך
קרבת שותפים	הפר כשר ⁷	הפר כשר	אינו עושה	צריך לחזור
מחלוקת ⁸	הפר כשר ⁹	הפר למיתה ¹⁰	אינו עושה	מחלוקת ¹¹

יומא דף נ:

דברים דלהלן מה דינם בזבח (קרבת רגיל) ובתמורה?

ביחיד וציבור	דוחה שבת וטומאה	עושה תמורה	בבעל מום קבוע
נוהג	דוחה ¹²	עושה	אינו חל ¹³
רק ביחיד	אינה דוחה	אינה עושה	חלה ¹⁵

¹ והפריש אחר תחתיו והקריב את האחר ושוב נמצא הראשון.

² כתבו התוס' (בד"ה ונפקא), דיש למצוא עוד נפ"מ בין אם נאמר שפר כה"ג הוא קרבן השותפים או שהוא קרבן ציבור, דהרי הדין הוא שקרבן יחיד או שותפים צריך לחזור אחר כהנים טהורים אפי' כשרוב הכהנים טמאים - דאף שכל קרבן שקבוע לו זמן דוחה את השבת ואת הטומאה, מ"מ כמה שאפשר לחזור אחר טהורים מחזרים. דרק אם הוא קרבן ציבור ולמ"ד "טומאה הותרה בציבור" - לא צריך לחזור אחר טהורים.

³ אחת מחמש החטאות המתות היא "חטאת שמתו בעליה", לכך אליבא דר"מ דס"ל שהוא קרבן יחיד ממילא גם פר זה דינו כחטאת שמתו בעליה ולמיתה אזלא, וגם במת הכה"ג הראשון אחר שחיטה אי אפשר להשתמש בדם הפר - שנפסל. ולשיטה זו לא שייכת האיבעיא דלעיל האם "בפר" - ואפי' בדם הפר או לא.

⁴ ר' אלעזר הסתפק לדעת ר"מ הסובר דפר יוה"כ קרבן יחיד האם עושה תמורה, וצדדי הספק הן, דאף דכלל הוא ד"המתכפר עושה תמורה" - וכאן מתכפרים איתו כל אחיו הכהנים ומצד זה יהיה חשוב כקרבן ציבור שאין עושים בו תמורה, מ"מ אכתי יש להסתפק שמה כל כפרת הכהנים היא רק מ"קופיא" - ועיקר הכפרה מ"קבעא" היא רק לכה"ג ולכן יש לומר שהוא עושה תמורה.

⁵ וכן נראה דס"ל לאביי בהמשך הסוגיא, שהוכיח מהברייתא דפר כה"ג הוי קרבן ציבור.

⁶ רבא ס"ל שאין קוראים לכהנים בשם ציבור, דיבואו לטעות שאם הורו ב"ד לכהנים לעבור על אחת מהמצות ועשו הכהנים על פיהם שיהיו מביאים פר העלם דבר כאחד מהשבטים, דהא קיי"ל דשבט אחד איקרי קהל. וזה אינו, דהרי הכהנים לא איקרו קהל אלא אותן שנטלו נחלה, ולכן אי אפשר לקרוא להם ציבור, אלא שותפים.

⁷ בין אם הוא חטאת ציבור או חטאת השותפים הדין שלא נפסל הפר, דכלל הוא ד"אין חטאת ציבור מתה" וה"ה חטאת דשותפין.

⁸ פ"י, נחלקו אביי (ורב עמרם) ורבא גם בשיטת ר' יהודה אם פר כה"ג חשוב קרבן שותפים או קרבן ציבור וכנ"ל.

⁹ ביארו התוס' (ד"ה חטאת), שהכלל ד"חטאת ציבור מתה" שייך רק בנתכפרו באחרת, אבל מתו בעליה - לא שייך בציבור דהרי אין ציבור מתיים, ואף שמת הכה"ג איכא הכהן שמשמש תחתיו וכל שאר אחיו הכהנים.

¹⁰ דס"ל דחטאת ציבור מתה, וכשאבדה והפריש אחר תחתיה ונתכפר בו, הוא אחד מה' החטאות המתות.

¹¹ היינו מחלוקת אביי ורבא דלעיל, אם חשוב קרבן ציבור ואין צריך לחזור או שותפים וצריך לחזור.

¹² אם הוא קרבן שקבוע לו זמן.

¹³ כלומר, אם קדם הקדשו את מומו, לא חלה קדושת הגוף כלל אלא קדושת דמים, ובפדיונו מותר בגיזה ועבודה.

¹⁴ כתבו התוס' (בד"ה חומר) בתירוצם הראשון, שהברייתא שיערה "טעות" שקדושת הזבח לא חלה בטעות, ואילו תמורה חלה בשוגג כמזיד. ובתירוצם השני כתבו, שלא חשיב אלא מידי שחלה הקדושה רק שבאחד הוא חמור מהשני, משא"כ גבי טעות שבהקדש אינו חל כלל.

¹⁵ ואף שאי אפשר להקריב בעל מום, מ"מ קדושה בקדושת הגוף ואפי' כשתפדה אסורה בגיזה ועבודה.